

I. Alkalmazandó jogszabályok

a) Alaptörvény

B. cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Q. Cikk

„(...)

(2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

(3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.”

I. Cikk

„(...)

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

24. cikk

„(2) Az Alkotmánybíróság

(...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját

(...)

(3) Az Alkotmánybíróság

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést”

b) Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény

„27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

„43. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

(2) A bírói döntést megsemmisítő alkotmánybírósági döntés eljárási jogkövetkezményére a bírósági eljárások szabályait tartalmazó törvények rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) A bírói döntés Alkotmánybíróság általi megsemmisítése következtében a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban az alkotmányjogi kérdésben az Alkotmánybíróság határozata szerint kell eljárni.

(4) Az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is.”

II. Az Alaptörvény sérelme

A. Előzmények

1. A [REDACTED] (perben nem álló jogi személy) és a [REDACTED] [REDACTED] mint felperes között lízingszerződés jött létre a [REDACTED] forgalmi rendszámú gépjármű lízingelésére vonatkozóan. A nevezett gépjármű tekintetében a szerviz tevékenységet a társaságunk (jelen perben alperes) látta el. A szerviz időpontjában a felperes a közte és a lízingbevevő [REDACTED] között létrejött lízingszerződést felmondta. A gépjármű kiadása iránt a társaságunkkal szemben kezdeményezett peres eljárást a felperes.
2. A felperes eredeti keresetében a jogellenes beavatkozás, behatás megszüntetése iránt, mint tulajdonos kérte a gépjármű kiadását. A keresetlevélhez csatolta a felmondást, illetve a törzskönyv másolatát, mellyel a tulajdonosi pozícióját próbálta igazolni.
3. Az alperes Indítványozó a felperes részéről előterjesztett kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes keresetőségi jogát. (a lízingszerződéssel kapcsolatban, amelyre a tulajdonjogát alapozta észrevételt nem tudott tenni, figyelembe véve azt a tényt, miszerint a szerződésben félként nem szerepelt, annak tartalmáról nem rendelkezett információval).
4. Az alperes kifogásait, illetőleg a felperes keresetőségi jogának hiányával kapcsolatos érvelését nem találta alaposnak az eljáró Bíróság, a tulajdoni igazolást a becsatolt törzskönyvmásolattal igazoltnak fogadta el. Nem vizsgálta a lízingszerződésekre vonatkozó tulajdonjog fenntartása vonatkozó előírásokat.
5. A felperes 2013. február 22-én keresetet nyújtott be azonban a lízingszerződés speciális jellegéből adódóan (amely egy halasztott adásvételnek is felfogható) a kereset benyújtásának időpontjában még nem tekinthető tulajdonosnak, illetve a gépjármű kiadása iránt nem a társaságunk ellen tudott volna jogszerűen pert kezdeményezni, hanem a szerződésese partnere a [REDACTED] ellen. A lízingszerződés megszűnésének bizonyítása nélkül alappal nem hivatkozhat a tulajdonost megillető jogosítványokra. A felperes a tulajdonjogát a kereset benyújtásának időpontjában még nem igazolta (illetve a felmondás becsatolásával a Bíróságot félrevezette), azt a MBFS/UD/34/2014. számú beadványában

2014. január 08-án csatolt tértivevénnyel igazolta. Azonban a becsatolt tértivevény tanulsága szerint a lízingbevevő [REDACTED] részére a felmondás átvételét követően egy hét „önkéntes teljesítési időt” engedményezett a felperes. A tértivevény 2013. február 07.-én történő feladását követően a lízingbevevő azt 2013. február 20-án vette kézhez (ismételten jelezzük, hogy ezt a felperes csak 2014. január 08-án csatolta be a Bíróság részére). A felmondás szöveges indoklásában egy hetet biztosít a szerződés tárgyát képező eszköz visszaszolgáltatására ebből adódóan tulajdonosként csak 2013. február 27.-ét követően lett volna módja társaságunkkal szemben peres eljárást indítani.

6. Az első fokon illetve a másodfokon eljáró Bíróság, valamint a Kúria által meghozott jogerős ítéletben szereplő tényállás valótlan a résztvevő felek tévesen lettek meghatározva, így a társaságunk mint alperes fél nem is rendelkezhetett - a lízingszerződés ismerete nélkül - a védekezéshez szükséges információkkal a lízingszerződéssel kapcsolatban.

7. A helyes tényálláshoz tartozik és fontos leszögezni, hogy az felperes

- a kereset benyújtását megelőzően a belső szabályzatával ellentétesen járt el a felmondás kézbesítése során,
- a felmondást (2012.november 14.) a lízingszerződéses partnere részére csak két hónap késedelemmel 2013. február 07.-én adta postára. Amelyet 2013. február 20.-án vett át a [REDACTED]
- a felperes által közölt felmondó levél tartalma szerint, a gépjármű kiadása iránt pert kezdeményezni csak 2013. február 27.-e után lett volna lehetősége, így őt a birtokvédelem, amely a tulajdonhoz kapcsolódik, a keresetindítás időpontjában nem illette meg.

Azt követően pedig az alperes telephelyével azonos címen, székhellyel rendelkező [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vel szemben lett volna lehetősége a szerződésük értelmében. A lízingbevevő [REDACTED] elszámolásáig.

- a felperes, mivel a perbeli gépjármű tulajdonjogát halasztottan átengedte a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] - a felmondást követően 2014. február 27.-ig az önkéntes visszaszolgáltatási lehetőség miatt - nem volt jogosult keresetet indítani az alperes [REDACTED] len a gépjármű részére történő birtokba adásának követelésére. A Ptk. 98.§.-a szerint csak a tulajdonost, a tulajdon joga alapján illeti meg a birtoklás joga és a birtokvédelem. A felperest a tulajdon hiánya miatt nem

illeti meg ez a jog 2013. február 22.-én, és nem részesülhet birtokvédelemben. A fentiek miatt a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania a Bíróságnak. (azonban a felperes a tértivevényt nem, csak a felmondást csatolta a keresetleveléhez, és ezzel félrevezette az eljáró Bíróságot.)

B. A korábbi alkotmánybírósági gyakorlat felhasználhatósága és a nemzetközi sztenderdekre való hivatkozás

8. A t. Alkotmánybíróság a 2012. május 9-én kelt X/2349/2012. AB határozat határozatában kimondta, hogy *„Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme. Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.*

9. *Az Alkotmánybíróság az egyes hatásköreiben eljárva alkotmány-értelmezést végez, akkor is, ha ez nem elvont, mint az Abtv. 38. § (1) bekezdése szerinti hatáskörben, hanem jogszabály vagy bírói döntés vizsgálatához kapcsolódik. Az egyes intézményekről, alapelvekről és rendelkezésekről kialakított értelmezése a határozataiban található meg. Az Alkotmánybíróságnak azokra az alapértékekre, emberi jogokra és szabadságokra, továbbá alkotmányos intézményekre vonatkozó megállapításai, amelyek az Alaptörvényben nem változtak meg alapvetően, érvényesek maradnak.*

10. *Az előző Alkotmányon alapuló alkotmánybírósági döntésekben kifejtett elvi jelentőségű megállapítások értelemszerűen irányadók az Alaptörvényt értelmező alkotmánybírósági döntésekben is. Ez azonban nem jelenti az előző Alkotmányon alapuló határozatokban kifejtettek vizsgálódás nélküli, mechanikus átvételét, hanem az előző Alkotmány és az Alaptörvény megfelelő szabályainak összevetését és gondos mérlegelést kíván. Ha az összevetésnek az az eredménye, hogy az alkotmányjogi szabályozás változatlan vagy jelentős mértékben hasonló, az átvételnek nincs akadálya. Másrészt az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi*

alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni.”

11. A fenti határozat alapján jelen ügy szempontjából releváns a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai kapcsán kidolgozott alkotmánybírósági gyakorlatot felhasználom és hivatkozom, feltételezve, hogy a t. Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata jelen ügy eldöntésére is zsinórmértékül fog szolgálni.

12. Elöljáróban a nemzetközi sztenderdekkel kapcsolatban – különös tekintettel az Emberi Jogok Európai Egyezményére (a továbbiakban: Egyezmény) - rá kell, mutassak arra, hogy az Egyezményt a hozzá kapcsolódó joggyakorlattal, az Alkotmánybíróság és a rendes bíróságok is számos alkalommal figyelembe vették jogalkalmazói tevékenységük során. Mi több, az Alkotmánybíróság és a rendes bíróságok nem pusztán figyelembe veszik, hanem egyfajta kötelező minimum sztenderdként tekintenek a strasbourgi gyakorlatra, mely alá a magyar jogvédelmi szint semmi szín alá nem mehet. Ebben a körben az Alkotmánybíróság *expressis verbis* kimondta, hogy egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (mint például az Egyezmény). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság (és a rendes bíróságok) által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Bíróság által kibontott) jogvédelem szintje.

13. A *pacta sunt servanda* elvéből [Alaptörvény Q. cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak és a rendes bíróságoknak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, 'precedens-határozataiból' ez kényszerűen nem következne (1718/B/2010. AB határozat). Minthogy a jelen beadványban hivatkozott alapjogok - tisztességes eljárás elve, jogállamiság elve - jog védelme hasonló módon szerepel mind az Egyezményben, mind az Alkotmányban, tisztelettel kérem, hogy az idézett strasbourgi gyakorlatra figyelemmel is hozza meg a t. Bíróság a döntését. A fentiekén túl a strasbourgi joggyakorlatot azért is figyelembe kell vennie a t. Bíróságnak, ugyanis az nem pusztán egy nemzetközi szerződés – az Egyezmény a magyar jog szerves része. Az Egyezményt ugyanis az 1993. évi XXXI. törvény közvetlenül inkorporálta a magyar jogrendszerbe, így az abban foglalt jogok közvetlenül alkalmazhatók és alkalmazandók a magyar rendes bíróságok eljárásában,

haszonlóan bármely más törvényhez. Minthogy azonban az Egyezményben foglalt egyes jogok tartalmát elsődlegesen a Bíróság bontja ki, így értelemszerűen annak esetjogát is figyelembe kell venni jelen eljárásban az ítélet meghozatalakor.

C. Az Alkotmánybíróság eljárása

14. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27.§-a alapján alkotmányjogi panasszal alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben akkor lehet élni, ha az Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette. **Jelen eljárásban minden rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettem.**

15. **Az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül, a döntés kézbesítésétől, 2018. január 10.-étől számított 60 napon belül nyújtom be.**

D. Az Alaptörvény-ellenesség okai

- *A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme*

16. Sérül a tisztességes eljáráshoz való jog, amennyiben az eljárásjogi szabályokat lényegesen megsértik. A hazai joggyakorlat szerint eljárásjogi szabályok lényeges megsértésének az alábbi esetek minősülnek, (azzal az előfeltevéssel, hogy a szabálysértés az érdemi döntésre lényeges kihatással van (Pp. 275.§.(3); BH 1993. 584.)):

- a. **A megállapított tényállás tekintetében, ha az:** (LBCK ajánlás; BH 1993.768.; BH1995.134.; BH1994.247.; BH1995.176.; BH1994.622.; BH1993.685.)
- iratellenes, vagy
 - okszerűtlen, vagy
 - logikai ellentmondásokat tartalmaz, vagy
 - a tényállás feltáratlan (BH1995.226.; BH1993.685.), vagy
 - a tényállás megalapozatlan (BH1993.748.; BH1993.685.)

Az ítélet megvalósította e jogsértő elemeket.

b. *A bíróság okszerű, szabad, a Pp. 206.§.-ának megfelelő mérlegelése ugyan nem támadható, azonban:*

a szabad mérlegelési jog nem terjedhet odáig, hogy a jogszabályokat figyelmen kívül hagyja (BH1980.138) Hibás jogszabály értelmezésre a bíróság szabad mérlegeléshez való joga nem terjedhet ki, mert ha kiterjedne, az alapvetően veszélyeztetné a jogbiztonságot és így sértené az Alkotmány 2. §. (1) bekezdését. A bíróság tehát szabadon mérlegelheti a tényeket és a bizonyítékokat – de nem értékelheti szabadon a jogszabályokat. A hibás jogszabály értelmezésen alapuló ítélet tehát önmagában súlyosan jogszabálysértő, következésképpen ilyen esetben a felülvizsgálati kérelem kikerülhetetlenül megalapozott, különösen abban az esetben, ha az elbírálandó kérdés maga a jogszabály értelmezése, illetve a szabad mérlegelési jog nem járhat a felek perbeli jogainak mellőzésével (BH1985.202.)

Az ítélet megvalósította e jogsértő elemeket.

c. *A bizonyítékok mérlegelésének folyamata és végeredménye tekintetében:*

Az ítélet indoklása meg kell feleljen a Pp. 221.§. (1) bekezdésének. Ugyanis kizárólag az indoklás alapján mérlegelhető, hogy az ítéletet megalapozó mérlegelés folyamata és végeredménye okszerű és logikus volt-e. Az indoklás tehát jogszabálysértő, ha nem felel meg az alábbi normatív tartalmi elvárásoknak:

- nem tartalmazza a körülményeket, melyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél figyelembe vett (Pp. 221.§. (1) bekezdése; BH1994.86.)
- utalnia kell az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak (Pp. 221.§. (1) bekezdése; BH1994.86.)
- kellő indoklást kell tartalmazzon arra nézve, ha a bíróság álláspontja ellenkezik egyes bizonyítékokkal (BH1994.639.)
- az indoklásban ki kell térni azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság a felajánlott bizonyítást mellőzte (BH1995.202.)
- az indoklási kötelezettség elmulasztása – amennyiben az az érdemi elbírálásra lényeges kihatással van – hatályon kívül helyezést von maga után (BH1994.405.)

Az ítélet megvalósította e jogsértő elemeket.

17. Felhívom a figyelmet arra, hogy a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) joggyakorlata szerint sérül az Egyezmény 6. Cikke szerinti tisztességes eljáráshoz való jog, ha egy eljárás során a bíróság indokolása nem felel meg a jogszabályoknak. (*De Moor kontra Belgium* ügy, 1994. június 23, No. 16997/90, 55.§)

A Bíróság olyan esetekben állapítja meg, hogy nemzeti bíróságok eljárásai egyezményellenesek, ha döntéseik önkényesek, vagy nyilvánvalóan ésszerűtlenek, és megállapítható, hogy az eljárás egészében véve, a maga teljességében nem volt tisztességes (lásd, *Van Kück kontra Németország* ügy, 2003. június 12., No. 35968/97, 46-47.§, *Khamidov kontra Oroszország* ügy, 2008. június 2., No. 72118/01, 170.§).

18. Tekintve, hogy az Egyezmény nem teoretikus vagy látszólagos jogokat hivatott biztosítani, hanem olyanokat, amelyek ténylegesek és hatékonyak (lásd: *Artico kontra Olaszország* ügy, 1980. május 13., No. 6694/74, 33.§), a tisztességes eljáráshoz való jog kizárólag akkor tekinthető hatékornak, ha a felek kérelmei és észrevételei ténylegesen „meghallgattatnak”, tehát a Bíróság kellően alaposan megvizsgálja őket (lásd: *Dulaurans kontra Franciaország* ügy, 2000. március 21., No. 34553/97, 33.§, *Antica és az „R” társaság kontra Románia* ügy, 2010. március 2., 26732/03, 32.§, *Dima kontra Románia* ügy, 2006. november 16., 58472/00, 34.§). Így „az Egyezmény 6. Cikkéből folyó kötelessége a bíróságoknak, hogy alaposan megvizsgálják a felek kérelmeit, érveit és bizonyítékait, függetlenül attól is, hogy azok később mennyire bizonyulnak relevánsnak a döntés meghozatala során” (lásd, többek között: *Van de Hurk kontra Hollandia* ügy, 1994. április 19., 16034/90, 59.§, *Virgil Ionescu kontra Románia* ügy, 2005. június 28., 53037/99, 44.§).

19. Az Alkotmánybíróság állandósult gyakorlata szerint is az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt „... A »tisztességes eljárás« (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem ... az [Alkotmány] 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja” [6/1998. (III.11.) AB határozat, ABH 1998.95.].

20. Jelen esetben – a következőkben részletesen kifejtett tények és érvek alapján – egyértelműen megállapítható, hogy mind az első, mind a másodfokú bíróság eljárásai a

maguk teljességében és ezért összességükben sem voltak „tiszteességesek”, és az, hogy – rámutat annak önkényességére és ésszerűtlenségére, és arra, hogy alperes érveit és bizonyítékait a bíróság totálisan figyelmen kívül hagyta. Az ilyen eljárás pedig sérti a tisztességes eljáráshoz való, Alaptörvényben és az Egyezményben biztosított jogot.

21. A fair eljáráshoz való alkotmányos és egyezményes jog egyik alapvető eleme az, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ügyében eljáró bíróságok a döntésüket az összes lényeges részletre kiterjedően megfelelő részletességgel megindokolják. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is kiemelkedő jelentősége van az indokolási kötelezettségnek, az indokolás hiánya ugyanis a jogorvoslati jog kiüresítéséhez vezethet [41/1991. (VII.3.) AB hat., ABH 1991, 194., 22/1991. (IV.26.) AB hat., ABH 1991, 411.]

A Bíróság megítélése szerint bár a nemzeti bíróságok nagy szabadságot élveznek az ítéleteik felépítését és tartalmát tekintve, és a tekintetben miképpen kívánnak megfelelni az Egyezmény 6. cikkének, követelmény, hogy „megfelelően világosan kerüljön kifejtésre, hogy milyen okok alapján hozzák meg döntéseiket”. (*Hadjianastassiou kontra Görögország ügy*, 1992. december 16, No. 12945/87, 33.§) A Bíróság joggyakorlatában hangsúlyozza, hogy „a kialakult esetjog szerint, összefüggésben az igazságszolgáltatás szabályszerű működésének elvével, a bíróságok kötelesek ítéleteiket megfelelően indokolni” (*Hirvisaari kontra Görögország ügy*, 2001. szeptember 27, No. 49684/99, 30.§, *Ajdaric kontra Horvátország ügy*, 2011. december 13., No. 20883/09, 34.§).

22. A Bíróság mindig a konkrét ügyben vizsgálja, hogy az ügy elintézése és így a határozatok indokolása az Egyezménynek megfelelően történt-e (*Ruiz Torija kontra Spanyolország ügy*, 1994. december 9., No. 18390/91, 29.§, *Antica és az „R” társaság kontra Románia ügy*, 2010. március 2., 26732/03, 32.§). Az olyan eljárás, amelyből kitűnik, hogy a felek érveléseit nem veszik figyelembe, nem egyeztethető össze az Egyezmény 6. cikkével. (*Georgiadis kontra Görögország ügy*, 1997. május 29., No. 21522/93, 40.§, *Karakasis kontra Görögország ügy*, 2001. január 27., No. 38194/97, 26-27.§).

23. Az indokolási kötelezettség a felsőbb szintű bíróságokra is vonatkozik. A Bíróság e tekintetben hangsúlyozza, hogy „a tisztességes eljáráshoz való jogból következik, hogy az eljárás során ki kell tűnnie, hogy a nemzeti bíróságok... valóban megvizsgálták minden eléjük tárt kérdést, és nem csupán átvették minden további nélkül az alsóbb bíróságok által

megállapítottakat...” (*Helle kontra Finnország ügy*, 1997. december 19., no. 20772/92, 60.§).

Fentiekből következik, hogy a megtámadott ítélet mind alkotmányos, mind egyezményes szempontból nézve is rendkívül aggályos, tekintve, hogy az indokolása nem kielégítő, és abból nem állapítható meg, hogy az azt megalapozó mérlegelés folyamata és végeredménye okszerű és logikus volt-e, és a másodfokú bíróság túlzott mértékben hagyatkozik az első fokon eljáró bíróság megállapításaira. Az ezirányú részletes érvek alább kerülnek kifejtésre.

24. Amint az a jelen beadványban kifejtésre került, az első és másodfokon eljáró bíróságok a teljes eljárás során abból a helytelen tényállásból indulnak ki, hogy 2013. február 22-én (keresetindítás) a felperest megillette a keresetindítás joga. Ez alapján hozzák meg az alperesre nézve hátrányos alkotmány és törvényeket sértő ítéleteiket. A helytelen tényállás-megállapítás nem pusztán egy bírói tévedés, mely egy jogállamban is előforduló, alkotmányosan még „elfogadható rendszerhiba”. Mint az bemutatásra került, a helytelen tényállás megállapítására az indítványozó Alaptörvényben foglalt eljárásjogi jogai sérelmével került sor, ami Alaptörvény sérelmére vezet. Az Indítványozó első helyen tehát nem a bíróságok tévedését támadja, hanem azt, hogy a tévedés oka az alaptörvényi szintű eljárásjogi garanciák megsértésével történt, ami viszont már a fentebb ismertetett nemzetközi és hazai alkotmányos sztenderdek szerint nem megengedhető, ezen okból a támadott döntést meg kell semmisíteni.

25. A történetek nemzetközi sztenderdek szerint sem elfogadhatók. A Bíróság joggyakorlata szerint egy folyamatban lévő jogvitába (lízingszerződés felmondása és az abból következő elszámolás) jogalkotással történő beavatkozás sérti az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: Egyezmény) 6. Cikkét, amely a tisztességes tárgyaláshoz való jogot szabályozza.

26. A fentiekben kifejtettek szerint súlyosan sérült alperesnek a tisztességes eljáráshoz való joga azáltal, hogy az eljárás során az felperes bizonyította, hogy nem résztvevője az alperes a lízingszerződésnek, így a tulajdonjog megállapítás során érdemben kifogást tenni nem tudott. A kereset beadásának során a felmondás átvételi igazolásának visszatartása miatt, a Bíróság ezt úgy fogadta el, mintha a felmondás szabályszerűen lett volna kézbesítve

és a tulajdonvédelem és keresetindítási jog a felperest 2013. február 22.-én megillette volna az alperessel szemben.

27. A peres iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a jogvita 2013. február 13.-án kezdődik, 2013. február 22.-én lép bírósági szakaszba. Azonban a felmondás és a lízingszerződés elválaszthatatlan részét képező ASZF tartalma szerint a tulajdonvédelem a felperest 2013. február 27.-e után illette volna csak meg.

28. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljárás elve „*eljárásjogi garancia arra, hogy jogainak érvényesítése tekintetében a bíróság (törvény) előtt mindenki egyenlő eséllyel rendelkezik*” [1991/B/1996. AB határozat, ABH 1997. 629, 631.]. Kifejtette továbbá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog „*az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot*” [9/1992. (I.30.) AB határozat, ABH 1992. 59, 64.].

29. Az Alkotmánybíróság továbbá kimondta azt is, hogy a „*Formailag csak büntetőügyekben irányadó előírásai közül a tisztességes eljárásnak – az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlatából is kitűnően – elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amelynek polgári perekben is érvényesülnie kell.*” [15/2002. (III.29.) AB határozat, ABH 2002.118.].

30. A Bíróság joggyakorlata szerint a „fegyverek egyenlőségének” elvéből következik, hogy mind a büntető, mind a polgári perben félként részt vevő személyeknek is jogukban áll tanúbizonyítást indítványozni. Az ilyen indítvány elutasításának kizárólag az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésének szem előtt tartásával lehet helye. A „fegyverek egyenlőségének” elve alapján a perbeli feleknek ésszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy álláspontjaikat és bizonyítékaikat bemutassák, mégpedig olyan módon, hogy semmiképpen ne kerüljenek az ellenérdekű félhez képest lényegesen rosszabb helyzetbe (*Wierzbicki kontra Lengyelország ügy*, 2002. június 18., No. 24541/94, 39.§; *Dombo Beheer kontra Hollandia ügy*, 1993. október 27., No. 14448/88, 31-33.§).

31. A Bíróság esetjoga szerint a nemzeti hatóságok feladata biztosítani, hogy a tisztességes eljárás követelményei minden egyes eljárás során érvényesüljenek. A nemzeti bíróságok rendelkeznek némi szabadsággal annak meghatározásakor, hogy melyek azok a bizonyítási indítványok, amelyeknek helyt adnak, de mindenképpen terheli őket döntésük

indokolási kötelezettsége és semmiképpen nem járhatnak el önkényesen (lásd: *Suominen kontra Finnország ügy*, 2003. július 1., No. 37801/97, 36.§, és fent idézett *Wierzbicki ügy* 45.§).

32. Bár a Bíróságnak nincsen lehetősége azt vizsgálni, hogy konkrét bizonyítási indítvány elutasítása megalapozott volt-e, az egész eljárást vizsgálja a “fegyverek egyenlősége” elvének, tágabban a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülésének szempontjából (lásd: *Ekbatani kontra Svédország ügy*, 1988. május 26., No. 10563/83, 30.§). Ezen elv pedig - a Bíróság állandó gyakorlata szerint- azt jelenti, hogy az eljárásban részt vevő minden félnek ésszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy olyan körülmények között képviselhesse ügyét, és adhassa elő álláspontját és bizonyítékait, amely során nem kerül hátrányba a másik féllel szemben (lásd például: fentebb idézet *Dombo Beheer kontra Hollandia ügy* 33.§; *Platakou kontra Görögország ügy*, 2001. szeptember 5., No. 38460/97, 47.§; *Wynen kontra Belgium ügy*, 2002. november 5., No. 32576/96, 32.§; *Kress kontra Franciaország ügy*, 2001. június 7., No. 39594/98, 72.§, *Peric kontra Horvátország ügy*, 2008. június 27., No. 4499/06, 17-26.§).

33. Fentiekből következik, hogy alperes bizonyítási indítványainak ellehetetlenítse (nem volt résztvevő fel a lízingszerződésben), amely a kereset jogalapját jelenti alaptörvény- és egyezményellenes, azzal ugyanis, hogy az eljáró bíróságok, annyival hátrányosabb helyzetbe hozták alperest a perben, mely sem az Alaptörvénnyel, sem az Egyezménnyel nem egyeztethető össze. Alperes egyszerűen nem volt abban a helyzetben, hogy állításai igazát objektív és általános elfogadott bizonyítási eszközökkel alátámassza, ami a fegyveregyenlőség elvének - azaz az Alaptörvény XXVIII. cikkének és az Egyezmény 6. Cikkének - sérelmére is vezetett.

Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokaimat az ítélet sérti:

- az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, mert a tényállást hiányosan, részben iratellenesen állapítja meg, az indokolási kötelezettségének

nem tesz eleget, továbbá egy peres feleken kívülálló szerződésre alapítja a tulajdonjogot és ebből adódóan a birtokvédelmet, ezáltal sértve egyben a fegyveregyenlőség elvét;

- az Alaptörvény Q cikkét, mert a strasbourgi Bíróság által elfogadott joggyakorlatot és a vállalt nemzetközi kötelezettségeket figyelmen kívül hagyja, és nem biztosítja az elvárt alapjogvédelmi szintet az előzőekben kifejtett alapjogokkal (jogállamiság, tisztességes eljáráshoz való jog) kapcsolatban.

Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiekben alapján kérem, hogy a Kuria Pfv.V.22.273/2016/7. számú ítéletét - minthogy az az Alaptörvénnyel ellentétes - semmisítse meg.

Tisztelettel,

Az Indítványozó törvényes képviselőjében:

Budapest, 2018. március 12.

